

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **P. R.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Topinkou
sídlem Spálená 97/29, 110 00 Praha 1 - Nové Město
proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2020, č. j. 067467/2019/KUSK/HRO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2020, č. j. 067467/2019/KUSK/HRO, a rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora ze dne 24. 4. 2019, č. j. MHK/002080/2019, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Topinky na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci a dosavadní průběh správního řízení

1. Dne 29. 6. 2018 Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“) oznámila Městskému úřadu Kutná Hora (dále jen „správní orgán I. stupně“) podezření ze spáchání přestupku, kterého se měli dopustit žalobce a J. S. coby účastníci dopravní nehody, ke které došlo dne 1. 6. 2018 ve 12:45 hodin v U. J. v ulici S. na silnici III. třídy č. X v kilometru 10,688. Dle obsahu oznámení i navazujícího protokolu o nehodě sepsaného Policií ČR byl průběh nehody takový, že žalobce coby řidič vozidla Š. O. odbočoval vlevo do areálu provozovaném společností Z. P. a. s. (dále jen „Z.“), v ten samý okamžik jej z levého jízdného pruhu předjíždělo vozidlo P. X řízené J. S., které se s vozidlem žalobce střetlo. Žalobce byl nezraněn, podrobil se dechové zkoušce na přítomnost alkoholu, a to s negativním výsledkem. J. S. se podrobil dechové zkoušce s výsledkem 2,30‰ alkoholu v dechu, při opakování dechové zkoušky mu bylo naměřeno 2,27‰ alkoholu v dechu. J. S. utrpěl řeznou ránu na levé paži a levém obličejí, byl vozidlem záchranné služby převezen do nemocnice v Kutné hoře k ošetření. Ve vozidle P. X řízeného J. S. seděl jako spolujezdec na předním sedadle nezletilý (t. č. čtrnáctiletý) J. B., který z místa nehody utekl. Vozidlo žalobce mělo v důsledku nehody poškozen přední nárazník, levé přední světlo, deformovaný levý přední blatník a levý přední disk, dále levé přední zrcátko a promáčklé levé přední dveře. Vozidlo J. S. mělo poškozenou mřížku chladiče, přední nárazník, přední držák registrační značky, přední víko motoru, levé přední světlo, čelní sklo, střechu, pravé přední světlo, deformovaný levý i pravý přední blatník, promáčklé levé přední dveře a otevřen přední i boční airbag u řidiče i spolujezdce. Kromě škod na automobilu došlo dále k poškození 12 metrů drátěného oplocení, tří kovových sloupků a betonového mostku, vše ve vlastnictví Z.. Na základě ohledání místa dopravní nehody bylo vyhodnoceno, že v daném úseku byla dobrá viditelnost, šlo o přehledný úsek, v místě nehody se nenacházela žádná kovová svodidla, ani dopravní značení nebo zařízení, povrch vozovky byl v dobrém stavu, povětrnostní podmínky byly vyhodnoceny jako příznivé. Současně byly pořízeny fotografie místa nehody i obou vozidel po nehodě a byl vyhotoven plánek místa nehody.
2. Policie ČR vyhodnotila, že zavinění dopravní nehody lze spatřovat především v jednání žalobce, kterého shledala podezřelého ze spáchání přestupku spočívajícího v porušení ustanovení § 4 písm. a) a písm. b) a § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“). Policie ČR dále vyhodnotila, že J. S. je podezřelý ze spáchání přestupku spočívajícího v porušení § 3 odst. 3 písm. a), § 4 písm. a) a b), § 5 odst. 1 a odst. 2 a písm. b) a § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, a současně též podezřelý ze spáchání trestného činu (přčinu) ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. S tímto byla věc předána správnímu orgánu I. stupně k případnému zahájení přestupkového řízení, vůči J. S. byly paralelně zahájeny úkony trestního řízení.
3. Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 1. 6. 2018 vyplývá, že nezletilý J. B., který v době dopravní nehody seděl na předním sedadle spolujezdce ve vozidle řízeného J. S., byl po svém útěku z místa dopravní nehody nalezen policejní hlídkou na náměstí v U. J., kde se snažil hlídce schovat, načež i on byl podroben dechové zkoušce s výsledkem 1,28‰ alkoholu v dechu. Přiznal, že požil víno. Poté byl nezletilý odvezen k místu

- nehody, prohlédnut lékařem a bylo doporučeno jeho vyšetření v nemocnici. V návaznosti na to byli vyrozuměni jeho rodiče a orgán sociálně-právní ochrany dětí.
4. Dne 5. 6. 2018 byl J. S. vyslechnut jako podezřelý na protokol v rámci zkráceného trestního řízení. Vypověděl, že dne 1. 6. 2018 v době od 10:00 do 12:00 vypil větší množství pív, poté šel na koupaliště, kde potkal svého známého nezletilého J. B., kterého krátce pozval k sobě a posléze mu nabídl, že ho odveze domů do C., s čímž nezletilý B. souhlasil. V průběhu cesty J. S. viděl, jak před ním jede nějaké osobní vozidlo, které se dle jeho mínění pohybovalo velmi pomalu, a protože neviděl žádný blinkr ani žádná brzdová světla, podřadil na čtvrtý rychlostní stupeň, najel do levého pruhu a začal prudce zrychlovat na z dosavadních 40-50 km/h na cca 70-80 km/h, přičemž ani v tomto okamžiku si nevzpomíná, že by u vozidla před sebou viděl nějaký blikáček vlevo. Pak uviděl, jak vozidlo před ním najíždí do jeho pruhu, tak začal brzdit a prudce strhl řízení vlevo, i tak ale došlo k tomu, že pravou částí svého vozidla narazil do levé části vozidla před sebou. Poté si vybavil pouze to, že vystupuje z vozidla a krvácí na tváři a na levé ruce. Připustil, že skutečně požil alkohol, výsledek dechové zkoušky nerozporoval. Prohlásil, že se cítí být viníkem nehody, spoluúčast řidiče druhého vozidla (žalobce) nedovedl zhodnotit. Dále uvedl, že není držitelem řidičského oprávnění, neboť o něj přišel před cca osmi až devíti lety, když byl odsouzen za řízení vozidla v opilosti, a poté si nový řidičský průkaz si nevyzvedl. Nad celou událostí vyjádřil lítost a současně přislíbil, že se vynasnaží jednat s pojišťovnou a škodu nahradit.
 5. Trestním příkazem Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 27. 6. 2018, č. j. 2 T 56/2018 – 30, byl J. S. uznán vinným tím, že dne 1. 6. 2018 kolem 12:40 hodin v U. J. řídil v podnapilém stavu s nejméně 2,30‰ alkoholu v dechu motorové vozidlo P. X bez přidělené registrační značky a v ulici S. před vjezdem do areálu Z. předjížděl odbočující vozidlo řízení žalobcem, přitom došlo ke střetu obou vozidel a následně k vyjetí jeho vozidla mimo komunikaci a náraz do oplocení pozemku a do stromu. Tím spáchal přečin řízení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců s podmíněným odkladem na dobu jednoho roku a zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. V návaznosti na toto trestní odsouzení správní orgán I. stupně odložil věc podezření spáchání přestupku vůči J. S. a nadále činil úkony jen vůči žalobci.
 6. Správní orgán I. stupně dne 17. 7. 2018 vydal pod č. j. MKH/051313/2018 rozhodl ve zkráceném řízení podle § 62 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) vydáním příkazu, kterým uznal žalobce vinného ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor, následně mu bylo správním orgánem I. stupně oznámeno zahájení přestupkového řízení a sděleno obvinění.
 7. Při jednání dne 15. 8. 2018 byl žalobce vyslechnut jako obviněný, přičemž k průběhu nehody vypověděl, že řídil vozidlo Š. O., a když byl ve vzdálenosti asi 150 metrů před odbočením, podíval se za sebe, a kdy neviděl, že by za ním jelo nějaké vozidlo, dal blinkr doleva a zpomalil asi na 20 km/h a počal odbočovat. Když byl přední částí svého auta v levém pruhu, najednou do něj narazilo vozidlo, které jelo zřejmě v jeho

směru jízdy. Tím nárazem bylo jeho vozidlo odraženo v jeho původním přímém směru jízdy, přitom viděl, jak to druhé vozidlo pokračuje v jízdě jakoby mírně doleva, přičemž zbouralo několik sloupků s plotem, škrtilo o strom a zastavilo se. Pak žalobce vnímal, jak k němu přišli cestující z druhého vozidla a nějací jiní lidé. Jako svědky označil R. F. a M. B.. Žalobce vyslovil názor, že za viníka nehody považuje J. S., protože byl pod vlivem alkoholu a navíc jel rychle, jeho spolucestujícím J. B. navíc nebylo ani 15 let a byl také pod vlivem alkoholu. Žalobce dále uvedl, že je držitelem řidičského oprávnění již 17 let, velkou dopravní nehodu nikdy neměl.

8. Dne 5. 9. 2018 byl jako svědek vyslechnut R. F., který vypověděl, že dne 1. 6. 2018 byl v zaměstnání v provozovně společnosti K. s. r. o. (dále jen „K.“), po obědě šel ze skladu směrem k hlavní budově ve S. ulici a v jednu chvíli ho upoutal zvuk velmi rychle jedoucího auta směrem z centra obce k obci C.. Když se podíval ke S. ulici, tak viděl, jak kolem vjezdu do provozovny K. projelo vysokou rychlostí auto zřejmě stříbrné barvy, vzápětí uslyšel ránu jakoby při střetu vozidel. Svědek předpokládal, že došlo k dopravní nehodě, proto vběhl do prodejny v hlavní budově a křikl na kolegyni, aby volala záchranku a následně spolu s touto kolegyní vyběhli na ulici. Na ulici svědek viděl, jak ono rychle jedoucí auto následně narazilo do jiného osobního auta, které jelo stejným směrem, on sám jej však kolem vjezdu do jejich prodejny jet neviděl, protože v tu chvíli se tam ještě nedíval. Na ulici tedy viděl obě vozidla stát v konečném postavení. To rychle jedoucí bylo naraženo do velkého stromu mimo vozovku vlevo v jeho směru a to druhé bylo někde za vjezdem Z.. Jak svědek dále uvedl, později slyšel, že jeho řidič měl odbočovat do Z.. Svědek neviděl a neuvědomoval si, že by některé z obou aut mělo zapnutá světla. Svědek dále řekl, že na objektu jejich provozovny je umístěna kamera, na jejíž záznam se díval spolu se správcem PC sítě a viděli, že je tam nahráno, jak kolem kamery projela obě vozidla účastná na nehodě.
9. Dne 5. 9. 2018 byl jako svědek dále vyslechnut M. B., který vypověděl, že dne 1. 6. 2018 kolem 12té hodiny byl v zaměstnání v podniku Z., tou dobou se nacházel na dvoře u vjezdových vrat z ulice S.. V jednu chvíli ho upoutal zvuk rychle jedoucího auta směrem z centra na C.. Pak slyšel, jak řidič toho auta podřadil a následoval silný zvuk nárazu střetnutích aut. V tu chvíli se svědek začal dívat do vrat areálu, v nichž viděl osobní auto žalobce, které mělo zajet k nim do Z., a proto v tu chvíli dávalo světelné znamení o změně směru jízdy doleva v jeho směru jízdy. Současně viděl auto tmavší barvy, které narazilo do auta žalobce a posléze narazilo o hranu betonového mostku a pokračovalo v jízdě, pak slyšel rolování pletiva a jakoby náraz do stromu, kam měl ale směrem z areálu výhled znemožněn. Náraz do stromu svědek viděl až poté, co vyběhl s kolegy z vrat areálu. Pak pochopil, že to vozidlo, které narazilo do stromu, napřed narazilo do vozidla řízeného žalobce, o němž svědek prohlásil, že jej zná, řidiče druhého vozidla však nezná. Svědek dále prohlásil, že se na dvoře areálu Z. pohybuje často a tedy často slychává jezdit po S. ulici jiná vozidla, ale předpokládá, že tato jezdí povolenou rychlostí, a tak má tedy zafixovanou rychlost zvuku těch normálně jedoucích aut. Proto se domníval, že auto, co narazilo do stromu, jelo velmi rychle, dle svědkova odhadu nejméně 100 km/h. V závěru svědek uvedl, že samotný střet aut a to, co tomu předcházelo, neviděl.
10. Dne 12. 10. 2018 byl vyslechnut jako svědek J. S., a to u Magistrátu Karlovy Vary v rámci správního dožádání. J. S. zčásti odkázal na obsah své dříve podané výpovědi do protokolu policie (viz odstavec 4 výše), přičemž opět vypověděl, že dne 1. 6. 2018

v době od 10:00 vypil větší množství piv a že kolem 12:45 hodin řídil vozidlo P. X bez registrační značky. Jízda započala tím, že vyjel ze dvora svého domu, protože odvážel kamaráda domů do C.. Zhruba po 1 km, na křižovatce odbočil vlevo a jel za vozidlem Š. O. šedivé barvy, které jelo asi 30 km/h a on jel touto rychlostí za ním, a když se dostal na rovný a přehledný úsek silnice, rozhodl se, že vozidlo před sebou předjede, přičemž toto vozidlo sledoval a neviděl, že by dával znamení o změně směru jízdy, ani v zadní části vozidla neviděl svítit žádné směrové světlo. Proto přeřadil na čtvrtý rychlostní stupeň a začal předjíždět, v tom okamžiku mohl jen rychlostí 60-70 km/h, byť přesně nevěděl, avšak byl již najetý v levém jízdním pruhu. Když byl přední částí vozidla na úrovni zadní části vozidla jedoucího před ním, začalo toto vozidlo náhle zabočovat do objektu Z., na což svědek reagoval tak, že zmáčkl brzdový pedál a v tom okamžiku došlo k nárazu. Samotný náraz si svědek nepamatoval. Pamatoval si jen, že vystoupil z vozidla a pak se k němu seběhlo několik lidí, dorazila policie a jeho odvezla sanitka. K dotazu dožádaného orgánu, proč řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, svědek uvedl, že po předchozím požití alkoholu si neuvědomoval, že nevlastní řidičské oprávnění, neboť v minulosti jej vlastnil, šlo tedy o zkratkovité jednání. K dotazu dožádaného orgánu, proč řídil vozidlo bez registračních značek, svědek opět uvedl, že se jednalo o zkratkovité jednání pod vlivem alkoholu, které by ve střízlivém stavu neudělal. K absenci registrační značky uvedl, že počátkem roku 2018 zakoupil vozidlo od jistého pana M., na kterého bylo nadále vedeno, neboť nebyl hotový přepis, a poněvadž na vozidle bylo nutné provádět opravy, dal pan M. registrační značku do depozita. K dotazu dožádaného orgánu, kdo mu řízení vozidla P. X svěřil, svědek uvedl, že toto vozidlo bylo zaparkováno na dvoře u domu, kde bydlel, klíčky od vozidla měl normálně u sebe, tedy mu jízdu nikdo nesvěřil.

11. Dne 18. 12. 2018 byl jako svědek vyslechnut nezletilý J. B.. Ten vypověděl, že téhož roku v létě jel jako spolujezdec na předním sedadle v osobním automobilu řízeném J. S., který je známým jeho nevlastního otce. Svědek připustil, že předtím vypil nějaký alkohol a že při dechové zkoušce později měl skutečně alkohol v dechu, nepovažoval to však za překážku pro vnímání nehodové události. Současně zdůraznil, že není zvyklý na pravidelné požívání alkoholu, jednalo se o úplnou výjimečnost. Svědek dále uvedl, že když jeli směrem na C., tak sice nejeli do 50 km/h, ale zase nijak výrazně rychle, svůj odhad svědek vysvětlil tím, že mají v rodině auto a dovede odhadnout rychlost v obcích. Svědek dále zdůraznil, že vcelku sledoval jízdu, díval se kolem a nevěnoval se např. mobilnímu telefonu. V průběhu jízdy se přiblížili k osobnímu vozidlu, které jelo před nimi. Dle svědka jelo toto vozidlo podstatně pomaleji než to jejich, současně však opětovně zdůraznil, že oni sami nejeli nijak zvlášť rychle. Jak svědek dále uvedl, později pochopil, že vozidlo před nimi jelo pomalu asi proto, že jeho řidič měl v úmyslu odbočit doleva do nějakého průmyslového objektu, a proto se J. S. asi rozhodl, že auto předjedou. Svědek zdůraznil, že před jejich předjížděním ani v jeho průběhu neviděl, že by vozidlo před nimi dávalo znamení o změně směru jízdy. Svědek proto vyslovil přesvědčení, že to vozidlo na silnici těsně před nárazem do nich stálo a že se pak rozjelo a začalo odbočovat doleva a křížit jejich dráhu, proto asi ani nemohl vidět, že by tomu autu svítila brzdová světla, či že by řidič před odbočováním doleva zpomalil. Pak následoval náraz obou vozidel, kdy oni tím svým narazili do levé boční části druhého vozidla. Jejich vozidlo bylo odraženo, vyjelo mimo silnici a levým bokem narazilo do stromu. Svědek prohlásil, že po nárazu utrpěl šok, a proto z místa

nehody utekl, později jej policie našla v centru, tekla mu krev z nosu a bolela jej hlava, proto byl ošetřen záchrankou. Následky zranění žádné neměl, k nehodě došlo v pátek a v pondělí šel normálně do školy.

12. V průběhu řízení se Z. přihlásilo do řízení jako poškozený s nárokem na náhradu škody ve výši 24 490 Kč.
13. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 24. 4. 2019, č. j. MKH/0002080/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uznal žalobce vinným, že dne 1. 6. 2018 kolem 12:45 hodin řídil vozidlo Š. O. reg, zn. X v obci U. J. po ulici S. směrem z centra obce k obci C. a u objektu Z. počal odbočovat vlevo do objektu Z., přičemž ohrozil řidiče J. S., který při jízdě stejným směrem svým vozidlem P. X bez registrační značky předjížděl vozidlo žalobce, když následně došlo ke střetu obou vozidel a jejich hmotnému poškození a k lehkému zranění J. S. a jeho spolujezdce J. B., přičemž tímto jednáním žalobce porušil § 4 písm. b) a § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, nesplnil nebo porušil povinnost v hlavě II zákona o silničním provozu, čímž spáchal z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za to žalobci uložil pokutu ve výši 2 000 Kč, vedle toho mu uložil paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč a dále povinnost zaplatit poškozené Z. částku ve výši 26 490 Kč jako náhradu škody způsobenou přestupkem. Jak plyne z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, správní orgán I. stupně při zjištění skutkového stavu vycházel především z obsahu podkladů shromážděných Policií ČR a z výpovědí vyslechnutých svědků, které vyhodnotil jako věrohodné a neshledal v nich zásadní rozdíly, byť se z nich nepodařilo jednoznačně zjistit, zda žalobce skutečně dával znamení o změně směru jízdy či nikoliv. I bez jednoznačného prokázání otázky dávání znamení při změně směru jízdy však pro žalobce platila povinnost plynoucí z § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, tj. že při odbočování nesměl ohrozit řidiče jedoucího za ním a musel dbát zvýšené opatrnosti, což však dle názoru správního orgánu I. stupně nedodržel. Zde správní orgán I. stupně vycházel především z obsahu žalobcovy výpovědi, ve které žalobce uváděl, že ve vzdálenosti asi 150 metrů před odbočením se podíval za sebe, pak dal blinkr, zpomalil a začal odbočovat. Z toho správní orgán I. stupně dovodil, že se žalobce vlastně sám přiznal k tomu, že během ujetí 150 metrů k místu odbočení provoz za sebou nesledoval. Na základě toho vzal správní orgán I. stupně za prokázané, že se žalobce před počátkem odbočování nepodíval do zpětného zrcátka, a tedy si počínal tak, že nedbal zvýšené opatrnosti a ohrozil řidiče jedoucího za ním. Své závěry správní orgán I. stupně opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2005, č. j. 4 As 10/2004 – 65, z něhož obsáhle citoval. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125 c odst. 1 písm. k) o silničním provozu. Zabýval se též otázkou společenské škodlivosti (materiální stránky), kterou spatřoval v tom, že následkem jednání žalobce došlo ke vzniku dopravní nehody, míru závažnosti pak spatřoval v tom, že žalobce je jakožto řidič vozidla povinen znát všechny povinnosti ukládané zákonem o silničním provozu. Správní orgán I. stupně dále kvalifikoval zavinění na straně žalobce ve formě vědomé nedbalosti, neboť žalobce se před získáním řidičského oprávnění a průkazu musel podrobit přezkoušení odborné způsobilosti a v rámci toho prokázat i znalost pravidel silničního provozu dle platné úpravy, a tedy musel vědět, že svým jednáním porušuje pravidla silničního provozu. Pokutu ve výši 2 000 Kč vyhodnotil jako přiměřenou,

respektující zákonná ustanovení a za žádoucí a nutnou k nápravě obviněného a ochraně společnosti. Škodu uplatněnou poškozenou společností Z. vzal za přesně vyčíslenou a dostatečně prokázanou, čímž zdůvodnil výrok o náhradě škody.

14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm orgánu I. stupně vytýkal především nezohlednění některých podstatných skutečností. Konkrétně namítal absenci znaleckého posudku za účelem zjištění rychlosti obou vozidel před střetem a absenci kamerových záznamů, zejména však vozidla P. řízeného J. S.. Žalobce dále nesouhlasil s vyhodnocením svědeckých výpovědí, poukázal především na nevěrohodnost některých svědků, které správní orgán I. stupně hodnotil pouze kritériem jejich chování při výslechu. Dle žalobce byla nevěrohodnost dána především u osoby J. S., který řídil v silné opilosti a navíc bez řidičského oprávnění, stejně tak na osobu jeho nezletilého spolujezdce J. B., který již ve čtrnácti letech byl pod vlivem alkoholu. Oba navíc vypovídali odlišně ohledně rychlosti jimi řízeného vozidla. Naopak nebylo dostatečně přihlédnuto k tomu, že svědci F. i B. hovořili o vysoké rychlosti, navíc svědek B. se výslovně zmiňoval i tom, že u vozidla žalobce viděl při odbočování blinkr. Žalobce rovněž nesouhlasil s aplikací závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2005, č. j. 4 As 10/2004 – 65, neboť ten neřešil situaci, kdy byl odbočující řidič současně předjížděn motorovým vozidlem řízeným řidičem pod vlivem návykové látky. Dle žalobce měly být aplikovány spíše závěry závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011 – 89. Žalobce byl proto přesvědčen, že dal-li znamení o směru jízdy, což považoval za svědecky potvrzené, pak jeho jednání není v příčinné souvislosti s porušením povinnosti § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce ke svému odvolání připojil CD se záznamem z bezpečnostní kamery z provozovny K..
15. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se zcela ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, že pro splnění povinnosti plynoucí z § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu nestačí pouze dát znamení o změně směru jízdy, neboť směrové světlo je jen technické znamení a řidič si nemůže být jistý jeho funkčností, navíc jeho viditelnost může být ovlivněna povětrnostními podmínkami. Proto si řidič kromě dávání znamení o změně směru jízdy musí být také jistý, a to před odbočením i při jeho realizaci, že neohrozí řidiče jedoucího za ním. Navíc odbočující řidič musí mít na paměti, že předjíždějící řidič jede vždy větší rychlostí, aby mohl předjíždění realizovat. Žalovaný se zabýval též kamerovým záznamem a shledal, že z něj vyplývá, že v době, kdy žalobce projížděl před vjezdem do provozovny K. a zpomaloval, je za jeho vozidlem vidět jedoucí vozidlo řidiče S., jak bylo zjištěno z dosavadního dokazování. Proto pokud žalobce tvrdí, že asi 150 metrů před odbočením se podíval za sebe a neviděl za sebou žádné vozidlo a následně již situaci nesledoval, pak to dle žalovaného bylo nedostatečné z hlediska požadavků § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný dále neshledal za důvodnou odvolací námitku, že svědek B. viděl, jak vozidlo žalobce dávalo řádné světelné znamení. Zde žalovaný poukázal na rozpory ve výpovědi svědka B., který na jednu stranu tvrdil, že ho upoutal zvuk rychle jdoucího auta a pak slyšel podřazení a následně silný zvuk nárazu střetu aut, a až pak začal popisovat, že viděl vozidlo žalobce zajíždějící k nim do provozovny. Pokud se ale začal dívat do vrat areálu až po střetu, tak nemohl vidět, že vozidlo žalobce dávalo znamení o změně směru jízdy a navíc včas, proto žalovaný tuto část výpovědi vyhodnotil jako nevěrohodnou. Žalovaný rovněž nepovažoval za

pochybení, nebylo-li ve spisové dokumentaci uvedeno číslo trestního rozsudku od odsouzení řidiče J. S. za řízení pod vlivem návykové látky. Odvolání žalobce tedy shledal za nedůvodné.

16. Proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného nyní žalobce brojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

II. Obsah žaloby

17. Žalobce předně odkazuje na obsah svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a v této souvislosti vytýká správním orgánům nedostatečně zjištěný skutkový stav, nezohlednění či chybné hodnocení relevantních důkazů, nesprávné právní posouzení a zneužití správního uvážení.
18. Žalobce především namítá, že správní orgány nevzaly dostatečně v potaz faktor rychlosti, který byl v případě posuzované nehody klíčový, neboť řidič druhého vozidla J. S. zjevně povolenou rychlost překročil. V této souvislosti žalobce poukazuje na absenci znaleckého posudku, kterým by byla rychlost obou vozidel zjištěna. Dále správním orgánům vytýká nezohlednění skutečnosti, že žalobce již před střetem započal s odbočováním, neboť pokud by J. S. dbal povinnosti plynoucí z § 21 odst. 3 zákona o silničním provozu, a tedy vzal v potaz nízkou rychlost před sebou jedoucího žalobcova vozidla a jeho přiblížení se k levému okraji, pak by tuto situaci vyhodnotil tak, že vepředu jedoucí vozidlo chce odbočovat, a tedy by jej nepředjížděl zleva. Žalobce se domnívá, že dal-li řidič najevo úmysl odbočit doleva, pak i kdyby porušil své povinnosti, tak nadále platí zákaz předjíždění, k čemuž odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 4. 3. 1953, sp. zn. 1 TŽ 20/53, jež považuje za dosud nepřekonané.
19. Žalobce dále brojí proti závěru správních orgánů, že pokud se 150 metrů před odbočením podíval za sebe, žádné vozidlo za sebou a poté již situaci nesledoval, tak tímto nejednal dostatečně obezřetně. S tímto hodnocením žalobce nesouhlasí. Předně rozporuje údaj o 150 metrech, neboť tento údaj sice sdělil ve své výpovědi, ale ve skutečnosti to mohlo být výrazně méně, čemuž vypovídá i obsah jeho výpovědi na úřední záznam policie, kde se zmiňoval o pohledu do zrcátka bez bližšího určení. Žalobce se dále domnívá, že po řidiči motorového vozidla nelze požadovat, aby se při odbočování vlevo měl nepřetržitě či průběžně díval za sebe a nevěnoval se samotnému odbočovacímu manévru či nesledoval co se děje ve směru jízdy, k čemuž cituje závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. 5 Tdo 10/2008. Žalobce považuje za neadekvátní, je-li po něm požadováno, aby v každém okamžiku jízdy reagoval na opilého řidiče jedoucího nedovolenou rychlostí v obci, což byl i případ J. S., který byl pod silným vlivem alkoholu a zcela určitě nemohl jet předepsanou rychlostí. V této souvislosti žalobce poukázal na princip omezené důvěry, že po účastníkovi silničního provozu spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal veškerá možná porušení pravidel silničního provozu ostatními účastníky, k čemuž citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 5 As 32/2008-51.
20. Žalobce dále nesouhlasí s hodnocením žalovaného ohledně vnitřní rozpornosti výpovědi svědka M. B.. Dle žalobce si žalovaný pouze účelově vybral určitou část a nehodnotil ji jako celek v rozsahu relevantním pro posouzení. V návaznosti na to žalobce cituje relevantní část výpovědi M. B., načež namítá, že narazil-li v této

výpovědi na protichůdná sdělení, měl tento rozpor odstranit, třeba i dalším výslechem, a nikoliv prohlásit výpověď za nevěrohodnou. Žalovaný se navíc vůbec nezaobíral úvahou, že žalobci fungoval zadní levý blinkr, který mohl svědek vidět jak před srážkou, tak po ní. Žalobce přitom považuje svědka B. za důvěryhodnou osobu, která s ním není nijak spojena, přičemž jeho výpověď spolu s výpovědí svědka F. a kamerovým záznamem tvoří ucelenou a vnitřně konzistentní informaci o průběhu děje.

21. Žalobce naproti tomu namítá nedůvěryhodnost svědeckých výpovědí J. S. a nezletilého J. B.. V případě J. S. žalobce poukazuje zejména na zjištěnou přítomnost alkoholu v době nehody v hodnotě 2,3g/kg při prvním a 2,27 g/kg při druhém měření, jakož i na to, že v době nehody nedisponoval platným řidičským oprávněním a byl trestně odsouzen k zákazu činnosti řízení motorových vozidel. Nemůže proto být důvěryhodná jeho výpověď ohledně toho, kdy a zda žalobce dal znamení o změně směru jízdy. V případě nezletilého J. B. žalobce poukazuje na to, že mu jakožto čtrnáctiletému bylo naměřeno 1,28‰ v alkoholu v dechu, navíc jím podané vyličení události je naprosto odlišné než u ostatních svědků, neboť podle něj auto žalobce stálo na silnici a těsně před střetem se rozjelo a začalo odbočovat doleva, čili vůbec neviděl automobil žalobce před jejich vozidlem. Žalobce dále poukazuje na rozpory ve výpovědích S. a nezletilého B. pokud jde o údaje o rychlosti, kdy oba uvádí různé hodnoty. Naproti tomu svědci B. i F. hovoří o velmi vysoké rychlosti, přičemž dle žalobce určitě neměli na mysli rychlost do 70 km/h, neboť takové rychlosti neodpovídají ani deformace vozů a jejich konečná poloha, a to i za předpokladu, že S. nebyl schopen kvůli své opilosti na blížící střet reagovat, čemuž nasvědčuje i plánec dopravní nehody neobsahující brzdné nebo smykové stopy vozidla P..
22. Žalobce rovněž namítá nedostatečné prokázání materiální stránky přestupku, který oba správní orgány dovodily jen na základě formálního aspektu. Naplnění materiálního znaku musí být nadevší pochybnost prokázáno a nikoliv jen dovozováno.
23. V závěru žaloby jsou shrnuta namítaná pochybení na straně správních orgánů, na základě čehož žalobce dovozuje, že žalovaný nemohl mít nadevší pochybnost za prokázané, že by žalobce v čase před srážkou nedával najevo znamení ukazatelem směru jízdy. Žalobce rovněž spatřuje porušení zásady rovnosti, neboť má za to, že po něm bylo požadováno, aby prokázal, že se přestupku nedopustil. Žalovaný naopak musí dostát zásadě *in dubio pro reo*, k čemuž žalobce cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 2 As 46/2005-55.

III. Vyjádření žalovaného

24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že žalobcem spáchaný přestupek spočívá v porušení povinností daných ustanoveními 4 písm. b) a § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž druhé ze zmiňovaných ustanovení mj. ukládá řidiči, že při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucího za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti. Žalovaný následně cituje část odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které rozebírá kamerový záznam z provozovny K. a jednotlivé časové úseky, načež dovozuje, že za dvě sekundy ujede vozidlo při rychlosti 70 km/h celkem 38,8 metrů, tedy pokud se žalobce podíval do zpětného zrcátka 150 metrů před místem, kde chtěl odbočit, pak tuto vzdálenost předjíždějící vozidlo ujelo za 7,73 sekund. Na základě toho žalovaný

usuzuje, že žalobce musel předjíždějící vozidlo vidět nejen pro jeho rychlost, kterou se přibližovalo, ale i proto, že se jedná o dlouhý rovný úsek komunikace s dobrou viditelností do velké vzdálenosti.

25. Žalovaný dále nesouhlasí s žalobní námitkou brojící proti hodnocení nedostatečné obezřetnosti. Žalovaný argumentuje, že pokud by žalobce pohlédl do zpětného zrcátka před započítím odbočování, jak tvrdí, pak by musel vidět jedoucí a přibližující se vozidlo ve vzdálenosti nikoliv desítek, ale jednotek metrů. V této souvislosti žalovaný odkazuje na výpověď J. S., který vypověděl, že vozidlo žalobce viděl, přičemž dle žalovaného zde platí podle zákonů optiky i běžného běhu věcí „*pokud mne někdo vidí, pak já vidím jeho*“. Z poškození vozidla žalobce, kdy náraz směřoval na levé přední kolo, žalovaný dovozuje, že předjíždějící vozidlo narazilo do žalobce na počátku odbočovacího manévru. Z těchto důvodů považuje žalovaný tvrzení žalobce o pohledu do zpětného zrcátka za nevěrohodné.
26. Žalovaný dále poukazuje na znění § 21 zákona o silničním provozu a zdůrazňuje povinnosti z něj plynoucí. V návaznosti na to žalovaný cituje z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2013, sp. zn. 7 Tdo 918/2013 část odůvodnění, ve které byla hodnocena jako nevěrohodná výpověď obžalovaného v trestním řízení ohledně toho, že ve zpětném zrcátku neviděl předjíždějícího motocyklistu. Žalovaný připouští, že zmiňovaný judikát řešil trochu jiný skutkový stav, zároveň je však názoru, že jeho závěry na nyní posuzovanou věc přiléhají. Žalovaný dále cituje část nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3159/15, konkrétně část hovořící o povinnosti odbočujícího řidiče se přesvědčit se o neexistenci překážky bránící mu pokračovat v odbočovacím manévru. K uvedenému nálezu žalovaný dodává, že s jeho dalšími závěry již nesouhlasí, neboť Ústavní soud naprosto pominul skutečnost, že pouhé stisknutí páčky znamená směr jízdy neznamená, že za odbočujícím vozidlem vznikne betonová stěna, kterou nikdo neprojde. Dle žalovaného Ústavní soud také zcela pominul možnost poruchy vnějších světel, která vznikne v průběhu jízdy, nebo odrazů slunce, které může snížit viditelnost znamená o změně směru jízdy, ale i svítících brzdových světel, která mohou snížit viditelnost znamená o změně směru jízdy. Zde žalovaný zdůraznil povinnost dbát zvýšené opatrnosti plynoucí z § 21 zákona o silničním provozu. Na základě uvedeného vyslovuje přesvědčení, že pokud by žalobce pohlédl do zpětného zrcátka těsně před zahájením směru jízdy, spatřil by vozidlo, které je již v protisměrném pruhu několik metrů za ním, k čemuž opět poukazuje na kamerový záznam z provozovny K. a orientační výpočet rychlosti. Tvrzení žalobce proto označuje za nevěrohodná.
27. S ohledem na uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení krajským soudem

28. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
29. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce s rozhodnutím bez nařízení jednání vyslovil souhlas a žalovaný k výzvě soudu na souhlas s rozhodnutím bez nařízení nesdělil ve stanovené lhůtě svůj případný nesouhlas, tedy se má za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud přitom

nepovažoval za potřebné provádět ve věci dokazování nad rámec obsahu správního spisu.

30. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
31. Mezi žalobcem a žalovaným není sporné, že došlo k dopravní nehodě, jejíž průběh spočíval v tom, že v okamžiku, kdy vozidlo Š. O. řízené žalobcem odbočovalo doleva směrem do areálu provozovny Z., tak do něj narazilo vozidlo řízené J. S. předjíždějící v levém jízdním pruhu. Jádrem sporu je otázka, zda žalobce při odbočování vlevo skutečně porušil povinnosti, které zákon o silničním provozu ukládá řidičům motorových vozidel při odbočování vlevo.
32. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“*
33. Podle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu *„při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích“.*
34. Podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu *„Při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti“.*
35. Z dikce posledně citovaného ustanovení je zřejmé, že po řidiči motorového vozidla zákon vyžaduje současné splnění několika povinností. Řidič je povinen před samotným odbočením dát znamení o změně směru jízdy (povinnost první), současně při samotném manévru odbočování musí dbát zvýšené opatrnosti (povinnost druhá) a počínat si tak, aby neohrozil za ním jedoucí řidiče (povinnost třetí).
36. Dle judikatury přitom zpravidla není potřebné ani vhodné výrazněji odlišovat povinnost druhou a třetí, tj. neohrozit jiné řidiče a dbát zvýšené opatrnosti, neboť jde o povinnosti skutkově provázané povinnosti, které spolu bezprostředně souvisí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011-89, nebo ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 As 66/2016-32, body 15 až 17). I v nyní posuzované věci má soud za to, že není vhodné druhou a třetí povinnost výrazněji oddělovat, proto hovoří-li soud v následujících odstavcích o povinnosti řidiče dbát zvýšené opatrnosti, tak tím má současně na mysli i povinnost neohrozit jiného řidiče.
37. Žalovaný a správní orgán I. stupně sice neměli postaveno zcela najisto, zda žalobce splnil první povinnost (dát znamení o změně směru jízdy), považovali ale za jednoznačně prokázané, že žalobce nesplnil povinnost druhou a třetí (dbát zvýšené opatrnosti a neohrozit za ním jedoucího řidiče). Soud souhlasí se správními orgány potud, že dal-li řidič odbočující vlevo znamení o změně směru jízdy, pak to samo o sobě ještě neznamená, že jednal dostatečně obezřetně a neohrozil řidiče vozidla

jedoucího za ním. Čili i kdyby se prokázalo, že žalobce znamení o změně směru jízdy skutečně dal, tak by tím nebyl vyviněn, pokud by zároveň nedbal dostatečné obezřetnosti (jak mu ukládá § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu). Je sice pravdou, že v oblasti dopravních přestupků platí tzv. princip omezené důvěry, podle něhož nelze po účastníkovi silničního provozu spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal možné porušení pravidel tohoto provozu jinými účastníky a aby tomu přizpůsobil své počínání (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2005, č. j. 4 As 10/2004 – 65, ze dne 2. 8. 2006, č. j. 3 As 24/2005 – 73, nebo ze dne 30. 1. 2008, č. j. 5 As 41/2006 – 86), tohoto principu se však nemůže dovolávat ten, kdo pravidla provozu na pozemních komunikacích porušil výrazným způsobem. Princip omezené důvěry je totiž výjimkou z obecného pravidla, v tomto případě pravidla spočívajícího v povinnosti řidiče dbát při odbočování vlevo zvýšené obezřetnosti. Žalovaný proto správně připomněl, že řidič dávající světelné znamení o změně směru jízdy nemůže bez dalšího bezpečně spoléhat na to, že všichni ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích budou dodržovat své povinnosti a nikdo jej například nezačne předjíždět zleva. Protiprávnost jednání jiného řidiče sama o sobě nemůže zhojit nedostatek rozumné obezřetnosti řidiče odbočujícího vozidla a tím jej vyvinut (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011 – 89). Jinak řečeno, i když řidič vozidla při předjíždění splní svoje povinnosti, musí se přesto před zahájením vybočení vlevo přesvědčit, zda jej někdo (byť protiprávně) nepředjíždí, přičemž rozhodující je otázka reakční doby řidiče, tedy zda takový řidič mohl v konkrétním případě pohledem do zpětného zrcátka závčas zjistit, že jej již předjíždí jiné vozidlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 3 As 102/2018 – 29, bod 24). To ve vztahu k nyní posuzované věci znamená, že i když nelze zpochybnit souběh protiprávních jednání J. S. (který nejenže nedisponoval platným řidičským oprávněním a řídil vozidlo bez registrační značky, ale zejména jej řídil pod vlivem alkoholu), tak tato jeho protiprávní jednání ještě automaticky nevylučují paralelní vinu žalobce za případné porušení povinnosti dbát při odbočování vlevo zvýšené obezřetnosti a neohrozit přitom vozidla jedoucí za ním. Potud soud dává žalovanému i správnímu orgánu I. stupně za pravdu.

38. Soud se však již nemůže ztotožnit s tím, že by na straně žalobce byl nedostatek obezřetnosti dostatečně spolehlivě prokázán.
39. Závěr správních orgánů o porušení povinnosti dbát zvýšené opatrnosti byl postaven prakticky výhradně na úvaze, že žalobce nejméně po 150 metrů jízdy nesledoval provoz za sebou. V tomto bodě však soud souhlasí s žalobcem, že správní orgány si příslušnou část jeho výpovědi, ve které zmiňoval údaj o 150 metrech, nevyložily zcela správně. Jak plyne z obsahu správního spisu, inkriminovaná část žalobcovy výpovědi z ústního jednání ze dne 15. 8. 2018 byla zaprotokolována takto: „*Na konci U. J. jen objekt Z., kam jsem měl v úmyslu odbočit doleva. Když jsem byl ve vzdálenosti asi 150 m před odbočením, podíval jsem se za sebe a neviděl jsem, že by za mnou jelo vozidlo. Dal jsem blinkr doleva, zpomalil jsem na 20 km/h a počal jsem odbočovat. Když jsem byl částí mého auta v levém pruhu, najednou do mne narazilo vozidlo, které zřejmě jelo v mém směru jízdy*“ (viz str. Protokolu o ústním jednání ze dne 15. 8. 2018). Ke způsobu hodnocení inkriminované části žalobcovy výpovědi správní orgán I. stupně doslova uvedl: „*Z uvedeného plyne, že během ujetí 150 m k místu odbočování obviněný již nesledoval provoz za sebou! Tedy správní orgán bere za prokázané, že obviněný se do zpětného zrcátka před započítáním odbočení nepodíval*“ (viz str. 5 prvostupňového

rozhodnutí; zvýraznění zcela odpovídá originálu a není doplněno soudem), přičemž žalovaný toto hodnocení v zásadě převzal (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). S touto interpretací žalobcovy výpovědi však soud nesouhlasí. Předně má za to, že údaj o hodnotě vzdálenosti uváděný osobou v rámci ústní výpovědi (lhotejno zda z pozice obviněného či svědka) nelze zcela nekriticky přebírat, neboť jde o subjektivní odhad vypovídající osoby, a nikoliv o výsledek přesného měření. Nelze proto bez dalšího přijmout kategorický závěr správních orgánů o tom, že žalobce posledních 150 metrů před místem odbočení již vůbec nesledoval provoz za sebou. Soud má dále za to, že zmínil-li se žalobce ve své výpovědi o tom, že se 150 metrů před odbočením „podíval za sebe“, pak toto nelze automaticky interpretovat jako jeho „doznání“ k tomu, že od tohoto okamžiku již provoz za sebou vůbec nekontroloval (přičemž přesně v tomto duchu – tedy jako „přiznání se“ – je neseno hodnocení žalobcovy výpovědi na str. 5 prvostupňového rozhodnutí). Jak žalobce správně namítal, správní orgány mohly tuto část jeho výpovědi porovnat s obsahem jeho vysvětlení podaného dne 2. 6. 2018 Polici ČR na úřední záznam, v němž pouze uváděl, že se podíval se do zpětného zrcátka, nevšiml si za sebou žádného vozidla a začal odbočovat, aniž by zmiňoval konkrétní vzdálenostní údaj (k otázce použití úředních záznamů o podání vysvětlení v přestupkovém řízení srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS).

40. Nicméně i kdyby soud vyšel z úvahy, že se žalobce v rámci inkriminovaných 150ti metrů již vůbec nepodíval za sebe, pak musí podotknout, že z hlediska času předcházejícímu střetu vozidel by se velmi pravděpodobně jednalo řádově jen o pár desítek vteřin. Pokud by soud (hypoteticky) vyšel z úvahy, že žalobce předtím, než zpomalil na jím zmiňovaných 20 km/h, jel maximální povolenou rychlostí v obci 50 km/h, pak by při této rychlosti urazil 150 metrů přibližně za 11 vteřin. Tedy přibližně takový by byl celkový čas, po který by žalobce provoz za sebou nekontroloval (tedy za předpokladu, že by skutečně během této doby urazil 150 metrů, což však nelze považovat za jednoznačné).
41. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že povinnost dbát zvýšené opatrnosti (ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu) nelze chápat tak, že by řidič odbočující vlevo musel sledovat provoz za sebou zcela nepřetržitě, jak se patrně domnívali žalovaný a správní orgán I. stupně. Při odbočování vlevo se totiž řidič musí soustředit také na provoz před sebou a na samotný odbočovací manévr, přičemž zcela přirozeně není v lidských silách činit všechno zcela souběžně a bez alespoň chvilkového přenesení pozornosti jen na jednu z těchto činností. V tomto směru žalobce poměrně přiléhavě odkázal na závěry trestní judikatury, konkrétně snesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. 5 Tdo 10/2008: *„Zjednodušeně řečeno, podle názoru Nejvyššího soudu nelze po řidiči vozidla zejména za popsané situace požadovat, aby se při odbočování nepřetržitě či průběžně, jak uvádí nalézací soud, díval za sebe a nevěnoval se náležitě odbočovacímu manévru, jakož i nesledoval, co se děje ve směru jeho jízdy, což je též velmi podstatné. Přitom je nutné zdůraznit, že vozidla jedoucí za odbočujícím vozidlem, které má řádně zapnutý směrový ukazatel ohlašující změnu směru jízdy, si mají počínat tak, aby na tuto změnu stihly za normálních okolností zareagovat včas (...).“* (zvýraznění doplněno zdejším soudem).
42. K limitům povinnosti dbát zvýšené opatrnosti při odbočování vlevo se velmi podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 As

66/2016 – 32, v němž mj. vyložil, že dostát této povinnosti je samo o sobě poměrně náročnou činností, která zahrnuje hned několik úkonů: Řidič se předně musí přesvědčit o protijedoucích vozidlech, aby se vyvaroval případné čelní srážky, dále musí přiměřeně upravit svou rychlost pro provedení bezpečného odbočení, což v sobě zahrnuje nutnost kontroly vozidel bezprostředně jedoucích za odbočujícím řidičem, a nakonec řidič musí zkontrolovat stav levého jízdního pruhu, aby se ujistil, že není nikým předjížděn. K provedení těchto povinností je objektivně vyžadován určitý minimální čas, proto je třeba při zkoumání případné odpovědnosti řidiče za přestupek důsledně posuzovat, zda měl řidič ke splnění všech těchto úkonů objektivně dostatek času. K problematice dostatku času Nejvyšší správní soud vyložil: *„Před faktickým odbočením je totiž řidič povinen kontrolovat nejen vozidla jedoucí za ním, ale zejména vozidla protijedoucí. Tyto činnosti by měl zvládat v zásadě simultánně. Ve skutečnosti to ovšem znamená, že řidič musí v krátkých časových intervalech očima "přeskakovat" ze sledování protisměru ke kontrole toho, co se děje za vozidlem (typicky pohledem do zpětného zrcátka). Je zjevné, že takové "přeskakování" znamená, že po určitou dobu, řekněme zpravidla jedné či dvou sekund, se řidič soustředí na protisměr a nesleduje provoz za sebou, zatímco v další jedné či dvou sekundách dělá pravý opak - kontroluje situaci za vozidlem, avšak nemůže se plně soustředit na provoz v protisměru. Navíc obecně vzato lidská zkušenost ukazuje, že kritické nebezpečí při odbočování vlevo hrozí častěji od protijedoucího vozidla než od vozidla za vozidlem odbočujícím. Je tomu jednak kvůli obvykle vysoké rychlosti, kterou by se odbočující vozidlo mohlo s vozidlem jedoucím v protisměru střetnout, a tedy vyšší pravděpodobnosti vážných následků takového střetu, jednak proto, že obvykle (i když jistě nikoli vždy) si řidiči jedoucí za odbočujícím vozidlem všimnou toho, že vozidlo hodlá odbočit, a nezačnou je předjíždět (případně, jde-li např. o vozidla s právem přednostní jízdy, zvukovým či světelným signálem na svou přítomnost a na předjížděcí manévry upozorní); všimnou si to pak zvláště tehdy, jestliže vozidlo, jež hodlá odbočit vlevo, před započítím odbočovacího manévru plynule zpomaluje za současného dání znamení o změně směru jízdy. Jinak řečeno, jakkoli řidič musí při odbočování vlevo takříkajíc "očekávat nebezpečí" nejen z protisměru, ale i z prostoru za svým vozidlem, je logické, že přece jen o něco více pozornosti věnuje situaci v protisměru. Při hodnocení, zda řidič odbočující vlevo zaviněně přehlédl vozidlo v prostoru za ním, které započalo předjížděcí manévry, tedy je nutno brát v úvahu jednak obvyklý způsob sledování situace v protisměru a za vozidlem odbočujícím řidičem (ono výše zmíněné "přeskakování" pozornosti, a tedy nevěnování pozornosti jednomu z uvedených směrů vždy po určitou krátkou dobu, typicky zhruba jedné či dvou sekund), jednak to, že pozornost daného řidiče je více soustředěna na protisměr než na situaci za vozidlem (...) Pokud tedy za odbočujícím vozidlem zahájí jiné vozidlo předjížděcí manévry, lze dovodit, že při tak složitém úkonu, jakým je odbočování vlevo, nelze po odbočujícím řidiči spravedlivě požadovat, aby stačil zareagovat, pokud by měl před odbočením neúměrně krátký časový okamžik, ve kterém by sice měl teoretickou možnost předjížděcí vozidlo zpozorovat, avšak v praxi by to mohl být zrovna ten časový úsek, v němž sleduje situaci v protisměru. Správní orgány i soudy jsou proto povinny pečlivě zkoumat a objasnit, po jak dlouhou dobu měl odbočující řidič možnost předjížděcí vozidlo spatřit, a na tomto podkladě rozhodnout, zdali se jednalo o dostatečně dlouhý čas, po který mohl řidič adekvátním způsobem zareagovat“* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 As 66/2016 – 32, body 19 až 20; zvýraznění doplněno zdejším soudem).

43. Podobně v navazující judikatuře Nejvyšší správní soud dovodil „(...) mimořádný význam konkrétních skutkových okolností, zejména časového průběhu nehody, či přesněji časového úseku, během něhož se řidič (obviněný z přestupku) rozhoduje a zjišťuje, zda může provést odbočovací (či v projednávaném případě předjížděcí) manévru. Skutkové odlišnosti, odůvodňující aplikaci či naopak odlišení se od daných judikatorních závěrů, tedy mohou být velice malé a – z hlediska časového – mohou být až v hodnotách jednotek sekund. (...) Podstatné s ohledem na výše citované judikaturní závěry je, že i když řidič vozidla při předjíždění splní svoje povinnosti, musí se přesto před zahájením vybočení vlevo přesvědčit, zda jej někdo (byť protiprávně) nepředjíždí. **Rozhodující přitom je, zda takový řidič mohl v konkrétním případě pohledem do zpětného zrcátka zjistit, že jej již předjíždí jiné vozidlo. Rozhodnou otázkou je tak posouzení reakční doby řidiče** (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 3 As 102/2018 – 29, bod 23 až 24; zvýraznění doplněno zdejší soudem).
44. Nosné závěry výše judikatury citované výše v odstavcích 42 a 43 lze shrnout tak, že povinnost řidiče dbát při odbočování vlevo zvýšené opatrnosti nelze chápat jako nutnost soustavného a nepřetržitého upření pozornosti na provoz za sebou, ale jako průběžné přenášení pozornosti na situaci před sebou, za sebou a vedle sebe. Přitom se objektivně nelze vyhnout určitému (byť třeba krátkému) časovému okamžiku, kdy řidič jeden z těchto směrů sledovat nebude, protože bude svou pozornost upírat na směr jiný. Z hlediska posouzení řidičovy odpovědnosti je klíčové, zda měl v kritickém okamžiku objektivně dostatek času, aby mohl přibližující se vozidlo spatřit a adekvátně zareagovat. Pokud by dostatek času objektivně neměl, pak mu nelze přičítat, že nedbal zvýšené opatrnosti.
45. V nyní posuzované věci však nebylo správními orgány vůbec zkoumáno, jaká byla skutečná rychlost vozidla řízeného J. S. a zda při jeho přiblížení měl žalobce objektivně dostatečný časový prostor na adekvátní reakci. Soud zcela souhlasí s žalobní námitkou, že zjištění rychlosti obou vozidel před jejich střetem byl v tomto případě důležitý faktor, který správní orgány opomněly zohlednit, ačkoliv řada skutečností zjištěných během správního řízení naznačovala, že J. S. kromě jiného (tj. řízení v opilosti, bez řidičského oprávnění a registrační značky) patrně také překročil nejvyšší povolenou rychlost. Nejenže sám žalobce jako obviněný vypovídal, že vozidlo řízené J. S. jelo velkou rychlostí, ale také oba svědci M. B. i R. F. nezávisle na sobě vypověděli, že jejich pozornost upoutal zvuk rychle jedoucího auta, které po spatření místa nehody ztotožnili s vozidlem J. S.. To zcela koresponduje s obsahem kamerového záznamu z provozovny K. (jenž je součástí správního spisu, soud tudíž jeho přehrání nepovažoval za provádění důkazu), na kterém se v čase 11:57:29 objeví vozidlo jedoucí výrazně vyšší rychlostí než ostatní kamerou zaznamenaná vozidla (porovnáním podoby vozidla na kamerovém záznamu s fotografiemi místa nehody lze hodnověrně usuzovat, že šlo právě o vozidlo P. X řízené J. S.; totožnost zmiňovaného vozidla z kamerového záznamu je ostatně mezi účastníky nesporná). Soud proto považuje za vysoce pravděpodobné, že vozidlo řízené J. S. se v osudný okamžik přibližovalo k vozidlu žalobce skutečně velmi velkou rychlostí, a proto nebylo možno vyloučit, že žalobce měl omezený čas na to, aby jej stihl spatřit ještě před odbočením. Připočte-li se k tomu navíc omezená schopnost J. S. ovládat jím řízené vozidlo vzhledem k jeho silné podnapilosti (2,27-2,30‰ alkoholu v dechu), a tím pádem i jeho omezenou schopnost závčasů vyhodnotit, že se vozidlo před ním chystá odbočovat,

pak je zřejmé, že žalobce by i při veškerém dodržení zvýšené opatrnosti čelil značně ztíženým podmínkám.

46. Z výše uvedeného vyplývá, že zodpovězení otázky, jaká byla rychlost obou vozidel před jejich střetem, bylo naprosto stěžejní a klíčové ve vztahu k posouzení reakční doby žalobce v okamžiku dopravní nehody, od které se přímo odvíjí otázka jeho odpovědnosti za případný nedostatek obezřetnosti při odbočování vlevo. Správní orgány však otázku rychlosti obou vozidel v době jejich střetu - a od toho se odvíjející otázkou reakční doby řidiče odbočujícího vlevo - prakticky vůbec nezkoumaly. Jde přitom o podstatnou skutkovou okolnost, bez jejíhož objasnění nelze považovat zjištěný skutkový stav za úplný.
47. Žalovaný se otázkou rychlosti přibližujícího se vozidla začal zabývat poprvé až ve vyjádření k žalobě. K tomu je třeba předně zdůraznit, že nedostatky skutkových zjištění o které se opírá správní rozhodnutí obecně nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2010, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, nebo ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 – 53). Nicméně i kdyby soud toto pominul a na argumentaci ve vyjádření k žalobě nahlížel jako na nedílnou součást napadeného rozhodnutí, tak nemůže jinak než konstatovat, že jde o argumentaci nanejvýš nepřesvědčivou. Soudu předně není zřejmé, z čeho žalovaný dovozuje údaj o rychlosti 70 km/h, s nímž ve svém vyjádření operuje jakožto s rychlostí vozidla řízeného J. S., resp. vozidla objevivšího se na kamerovém záznamu v čase 11:57:29. Z žádného podkladu založeného ve správním spise nevyplývá, že by vozidlo J. S. jelo právě touto rychlostí. Je sice pravdou, že údaj o rychlosti 70 km/h zazněl ve výpovědi J. S., nicméně tento údaj nešlo v žádném případě nekriticky přebírat, a to hned z několika důvodů: Za prvé, jak již bylo řečeno ve vztahu k jiné otázce (viz odstavec 39 výše), zmiňuje-li vypovídající svědek se o hodnotě určité fyzikální veličiny, pak jde zpravidla o jeho subjektivní odhad, který nelze klást na roveň přesnému měření. Za druhé, J. S. nevypovídal o hodnotě rychlosti svého vozidla zcela konzistentně, neboť do protokolu v trestním řízení dne 5. 6. 2018 uváděl, že po najetí do levého pruhu a začal prudce zrychlovat na z dosavadních 40-50 km/h na cca 70-80 km/h (srov. odstavec 4 výše), zatímco při svědecké výpovědi před dožádaným orgánem popisoval, že jel rychlostí asi 30 km/h za vozidlem žalobce a při předjíždění zrychlil asi na 60-70 km/h (srov. odstavec 10 výše). Nejen že jde o odlišné vstupní údaje k získání hodnoty zrychlení vynaloženého na předjetí vozidla žalobce (v tomto ohledu by skutečně šlo již o otázku hodnou znalce), ale navíc druhá z těchto výpovědí nekoresponduje s obsahem kamerového záznamu provozovny K., na něm vozidlo objevivší se v čase 11:57:29 rozhodně nepůsobí dojmem, že by jelo nízkou rychlostí za vozidlem před ním (jak uváděl J. S. ve druhé výpovědi před dožádaným orgánem). A konečně za třetí, J. S. byl v době řízení v silně podnapilém stavu (2,27-2,30‰ alkoholu v dechu), tedy měl velmi pravděpodobně oslabeny kognitivní schopnosti, což jen umocňuje úvahu o nepřesnosti jím uváděných rychlostních údajů (k tomu srov. též odstavec 53 níže). V tomto kontextu tudíž údaj o 70 km/h, se kterým pracuje žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, nemůže v žádném případě představovat „bernou minci“, na základě které bude rekonstruován skutkový stav. Pokud jde o další část vyjádření žalovaného, ve které s odkazem na zákony optiky a běžný stav věcí dovozuje, že žalobce musel vidět S. přibližující se vozidlo ve vzdálenosti nikoliv desítek, ale již jednotek metrů, pak tímto závěrem žalovaný váhu své vlastní argumentace paradoxně spíše oslabuje, neboť nepřímou připouští, že žalobce mohl spatřit S. vozidlo až když

bylo těsně u něj, což by ale logicky znamenalo, že žalobce měl objektivně méně času na jeho spatření, a tedy i na adekvátní reakci (a tedy by pravděpodobněji dostál kritériím vymezených judikaturou, viz odstavce 42 a 43 výše).

48. Lze proto uzavřít, že žalovaný i správní orgán I. stupně pochybili, nezkoumali-li dostatečně otázku rychlosti vozidla žalobce a vozidla J. S. v okamžiku jejich střetu, neboť jde o podstatný údaj k posouzení reakční doby žalobce, tj. k posouzení, zda měl žalobce dostatek času na to, aby před odbočením vlevo stihl spatřit přibližující se S. vozidlo. Jde o podstatný nedostatek zásadních skutkových zjištění, který vzhledem ke svému rozsahu nelze zhojit doplněním dokazování před správním soudem, a proto soud podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. musel rozhodnout o zrušení napadeného rozhodnutí.
49. Soud netvrdí, že by údaj o rychlosti jednoho či druhého vozidla v době jejich střetu – a od toho se odvíjejícího určení reakční doby řidiče – musel být bezpodmínečně zjišťován znaleckým posudkem, jak požadoval žalobce. Na druhou stranu vzhledem k okolnostem případu je zřejmé, že zodpovězení této otázky bude vyžadovat vyšší míru odbornosti, k čemuž lze součinnost znalce nanejvýš doporučit. Není bez zajímavosti, že judikatura, na kterou odkazovaly oba správní orgány (zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2005, č. j. 4 As 10/2004 – 65, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2013, sp. zn. 7 Tdo 918/2013 a nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3159/15), se týkala případů, v nichž hrály roli právě znalecké posudky vyjadřující se též k otázce rychlosti.
50. V souvislosti s nedostatky skutkových zjištění však soud musel přisvědčit i dalším žalobním námitkám, které brojí proti způsobu hodnocení svědeckých výpovědí.
51. Soud dává žalobci za pravdu, že ve výpovědích svědků jsou nikoli zanedbatelné rozpory, a naopak nelze přisvědčit (žalovaným nijak nerozporovaného) závěru správního orgánu I. stupně, že by ve výpovědích vyslechnutých svědků neexistovaly zásadní rozdíly a že by je bylo možno shodně považovat za věrohodné.
52. Dílčí rozpory jsou patrné při porovnání výpovědí J. S. a nezletilého J. B., pokud jde o jimi uváděné údaje o rychlosti vozidla P. X, v němž oba cestovali (J. S. jako řidič, nezletilý J. B. jako spolujezdec na předním sedadle). Jak soud již uvedl v souvislosti s vyjádřením žalovaného (viz odstavec 47 výše), J. S. v rámci trestního řízení do protokolu dne 5. 6. 2018 vypovídal, že po najetí do levého pruhu začal prudce zrychlovat z dosavadních 40-50 km/h na cca 70-80 km/h (srov. odstavec 4 výše), zatímco při svědecké výpovědi dne 12. 10. 2018 před dožádaným orgánem popisoval, že jel rychlostí asi 30 km/h za vozidlem žalobce a při předjíždění zrychlil asi na 60-70 km/h. Uváděné rozdíly v rychlostech by samy osobě ještě nepředstavovaly zásadní rozpor ve výpovědi, neboť základní příběhová linka – tedy zvýšení rychlosti v okamžiku předjíždění – je zde zachována. Zmiňovaná část výpovědi však koliduje s výpovědí nezletilého J. B. ze dne 18. 12. 2018, který – ač cestoval týž vozidlem jako řidič S. – uváděl „[m]ám dojem, že před pozdější dopravní nehodou jsme nejeli do 50 km/h, ale to bylo mírně víc, ale nijak zase příliš rychle.“ Tedy výpověď spolujezdce – na rozdíl od výpovědi řidiče – nepřímou připouští, že povolená rychlost před nehodou byla spíše porušována. Byť i zde samozřejmě platí, že jde opět o subjektivní odhad vypovídajících osob, který nelze hodnotit stejně jako objektivní měření, tak při porovnání těchto částí výpovědí řidiče a spolujezdce by správní orgány měly přesto zpozornět. Je totiž

přínejmenším překvapivé, jestliže řidič (S.) v trestním řízení (vedenému proti jemu samotnému) uvádí odhad rychlosti v hodnotách těsně pod maximální povolenou rychlostí v obci, o čtvrt roku později jako svědek v přestupkovém řízení (vedeném proti jiné osobě) však již uvádí rychlost v hodnotě výrazně nižší než je maximální povolená rychlost v obci, a to navíc s dodatkem, že touto rychlostí jeli za vozidlem před ním, a naproti tomu jeho spolujezdec – s obdobným časovým odstupem od nehodové události – hovoří naopak o rychlosti o něco vyšší, než je maximální povolená rychlost v obci. Přestože jde o porovnávání dvou subjektivních vnímání, tak přeci jenom rozdíl v líčení pocítované rychlosti zde nelze považovat za zcela zanedbatelný. Tento rozdíl dále vynikne při porovnání s výpověďmi svědků F. a B., kteří naopak shodně zmiňovali, že je upoutal zvuk vysoké rychlosti, a ještě více při porovnání s kamerovým záznamem z provozovny K., z něhož je patrné, že vozidlo objevivší se v čase 11:57:29 (jehož ztotožnění s vozidlem J. S. nebyla účastníky sporována) se pohybuje výrazně rychleji než ostatní vozidla zachycená na záznamu. Uvedené jen dokresluje, kterak okolnosti týkající se rychlosti vozidel při střetu nebyly v průběhu správního řízení dostatečně objasněny.

53. Při hodnocení svědeckých výpovědí se rovněž nelze nepozastavit nad skutečností, že J. S. i nezletilý J. B. byli v době dopravní nehody pod vlivem alkoholu, jak bylo bezprostředně po nehodě ověřeno dechovými zkouškami (jejichž výsledek zde není předmětem sporu). Jak již bylo v jiných částech rozsudku vícekrát zmiňováno, J. S. bylo při první dechové zkoušce naměřeno 2,30‰ a při opakování zkoušky 2,27‰ alkoholu. Jakkoli soudu nejsou známy fyzické dispozice J. S. a od toho se odvíjející schopnosti jeho těla odbourávat alkohol, tak lze považovat za obecně známou skutečnost (notorietu), že při hodnotách 2,27‰ - 2,30‰ jde u běžného dospělého jedince zpravidla již o stav středně těžké opilosti, při které jsou patrné poruchy psychomotoriky a dochází k výraznému snížení pozornosti. Soud proto nemá pochyb o tom, že ovládací a rozpoznávací schopnosti J. S. v době dopravní nehody byly přínejmenším významně omezeny (byť nikoli zcela vyloučeny – ostatně i trestní soud uznal J. S. vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 trestního zákoníku, a nikoliv přečinem opilství dle § 360 téhož zákona). Lze tedy rozumně předpokládat, že J. S. měl v době posuzované dopravní nehody objektivně snížený práh vnímání. V tomto kontextu je třeba hodnotit i obsah jeho pozdějších výpovědí. Jestliže tedy J. S. později vypovídal, že neviděl, že by řidič vozidla jedoucího před ním dával světelné znamení o změně směru jízdy (blinkr), pak není možné přehlížet, že J. S. reprodukoval informaci z doby, kdy schopnosti jeho vnímání a pozornosti byly s velkou pravděpodobností znatelně sníženy v důsledku ovlivnění alkoholem, jehož naměřené hodnoty by u průměrného dospělého jedince odpovídaly stavu středně těžké opilosti. V této souvislosti soud nemůže vyjádřit určitý údiv nad tím, kolik prostoru žalovaný věnoval rozebírání otázky viditelnosti směrového světla při povětrnostních podmínkách (srov. str. 6 napadeného rozhodnutí dole) či úvahovým konstruktům o zákonech optiky (srov. druhý odstavec na str. 3 vyjádření k žalobě), ale zároveň se již vůbec nepozastavil nad tím, že informace o pozorování vozidla jedoucího před sebou podával člověk, který byl v inkriminovaný okamžik velmi pravděpodobně „namol“. Z týchž důvodů nelze považovat za věrohodné ani J. S. uváděné informace ohledně rychlosti jím řízeného vozidla, neboť i zde se nepochybně muselo negativně projevit jeho ovlivnění alkoholem a s tím spojený pokles schopnosti vnímat a správně

vyhodnocovat. Nehledě na to, že jím uváděné údaje o rychlosti jsou pochybné navíc i z důvodů popisovaných v předchozím odstavci.

54. Totéž platí i ve vztahu k hodnocení svědecké výpovědi nezletilého J. B.. V jeho případě činil výsledek dechové zkoušky „pouze“ 1,28‰ alkoholu v dechu, což by u průměrného dospělého jedince odpovídalo stavu mírné opilosti. V tomto případě se však jednalo o jedince, jemuž v době nehody bylo teprve čtrnáct let, čili o jedince dospívajícího a s neukončeným tělesným vývojem, jehož metabolismus bude alkohol v těle zpracovávat a odbourávat zpravidla pomaleji nežli metabolismus jedince dospělého. Za těchto okolností bylo třeba i u nezletilého J. B. předpokládat, že jeho pozornost a schopnost vnímat a vyhodnocovat byly v době dopravní nehody omezeny spíše více než méně. V tomto kontextu je třeba hodnotit obsah jeho svědecké výpovědi podané dne 18. 12. 2018, ať už jde o jím uváděný odhad ohledně rychlosti vozidel, nebo o jeho prohlášení, že před předjížděním ani v jeho průběhu neviděl, že by vozidlo před nimi dávalo znamení o změně směru jízdy (blinkr). Věrohodnost svědecké výpovědi nezletilého J. B. navíc zpochybňují i jiné její části. Například uváděl-li „[s]ledoval jsem vcelku naši jízdu, díval jsem se kolem nás a nevěnoval jsem se např. mobilnímu telefonu“, pak je přinejmenším udivující, že se na vlastní pozornost a soustředěnost v průběhu jízdy odvolává nezletilý jedinec, který nejenže byl v danou dobu sám pod vlivem alkoholu, ale navíc se i vědomě nechal vézt podnapilým řidičem (svou vědomost o stavu řidiče přitom potvrdil v rámci podání vysvětlení na úřední záznam dne 2. 6. 2018; k použitelnosti úředních záznamů o podání vysvětlení v přestupkovém řízení srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS). S ohledem na tyto okolnosti je zcela neudržitelné hodnocení správních orgánů, že výpovědi všech vyslechnutých svědků je možno považovat za věrohodné a vzájemně nerozporné.
55. Pokud jde o svědeckou výpověď M. B., tak zde soud dává žalovanému za pravdu potud, že část výpovědi zmiňovaného svědka ze dne 5. 9. 2018 skutečně působí poněkud rozporně. Uváděl-li svědek, že se podíval směrem do vjezdových vrat areálu Z. ve chvíli zaslechnutí nárazu aut, pak soud připouští, že není příliš jasné, proč svědek vzápětí hovoří o tom, že viděl auto žalobce odbočující do areálu a dávající znamení o změně směru jízdy – toto by totiž muselo nastat ještě před střetem (po jehož zaslechnutí se měl svědek teprve otočit k areálovému vjezdu). Navzdory těmto rozporům však soud nemůže souhlasit s žalovaným, že by tato část výpovědi svědka M. B. musela být nutně hodnocena jako nevěrohodná. Soud si naopak dovede představit situaci, jejíž průběh by svědkovu líčení událostí odpovídal. Lze si kupříkladu představit následující průběh: Svědek B. zahlédl vozidlo žalobce odbočovat do areálového vjezdu, jemuž následně (kvůli plnění pracovních úkolů) zcela přestal věnovat pozornost, vzápětí však zaslechl prudký náraz, a to ho přinutilo znovu pohlédnout směrem k vjezdu. Ačkoliv svědek toto explicitně neuváděl, tak jím podaná výpověď by s touto soudem předestřenou skutkovou verzí nebyla nikterak v rozporu a zcela by do ní zapadala. Soud proto považuje za nanejvýš předčasné, činil-li žalovaný kategorický závěr, že svědek nemohl vidět vozidlo žalobce dávat znamení o změně směru jízdy, neboť se do areálového vjezdu začal dívat až po střetu. Soud proto souhlasí s žalobcem, že v tomto případě se nabízelo položit svědkovi spíše doplňující dotaz za účelem odstranění částečných rozporů v jeho výpovědi, případně jej za tímto účelem i znovu vyslechnout, a nikoliv hned vyhodnocovat danou část jeho výpovědi

jako nevěrohodnou (zvlášť vypovídal-li svědek ve vztahu k jiným skutečnostem hodnověrně).

56. Pouze pro úplnost soud uvádí, že shora specifikovaná část výpovědi svědka M. B. má význam především ve vztahu k otázce dání znamení o změně směru jízdy. Proto pokud by obstál závěr správních orgánů ohledně žalobcova zanedbání zvýšené obezřetnosti, pak by nesprávné vyhodnocení této části svědecké výpovědi M. B. samo o sobě nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak ovšem soud vysvětlil v předchozích částech (viz zejména odstavce 38 až 46 výše), nedostatek obezřetnosti na straně žalobce nebyl dostatečně prokázán, tudíž z hlediska případného porušení povinností při odbočování vlevo nabývá významu i vyjasnění otázky, zda žalobce dal či nedal znamení o změně směru jízdy. K tomu je třeba podotknout, že proti výpovědím žalobce a svědka M. B., jež „dání blinkru“ potvrzují, stojí opačné tvrzení J. S. a J. B., jejichž výpovědi soud hodnotil v odstavcích 52 až 54 výše. V případě pochyb platí žalobcem připomínaná zásada *in dubio pro reo* vyjádřená v § 69 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky.
57. Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěné materiální stránky (škodlivosti) přestupku, pak tuto žalobní námitku soud za důvodnou neshledal. Lze si jistě představit přesvědčivější způsob vypořádání dané problematiky, než který je k této otázce podán na str. 7 prvostupňového rozhodnutí, nicméně z hlediska přezkoumatelnosti i věcného vyhodnocení jde o vypořádání dostatečné a v zásadě i uspokojivé. V případě dostatečně zjištěného skutkového stavu by tedy hodnocení materiálního stránky v tomto případě obstálo. Protože však skutkový stav dostatečně zjištěn nebyl (viz zejména odstavce 38 až 46 výše), a tedy nebylo postaveno najisto samotné naplnění zákonné skutkové podstaty přestupku, je otázka naplnění materiální stránky již bezpředmětná.

V. Závěr a náklady řízení

58. Lze tedy shrnout, že soud shledal za nedostatečně podložená zjištění žalovaného a správního orgánu I. stupně, že by žalobce skutečně nedbal zvýšené obezřetnosti ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Soud dal žalobci za pravdu, že po řidiči motorového vozidla skutečně nelze spravedlivě požadovat, aby během odbočování vlevo nepřetržitě sledoval provoz ve směru za sebou, neboť při provádění tohoto jízdního manévru je třeba kontrolovat i jiné směry, než-li jen situaci za vozidlem. Proto pokud řidič odbočující vlevo nepostřehne předjíždějící vozidlo, pak je rozhodující posoudit otázku reakční doby tohoto řidiče, čili zkoumat, zda měl řidič v rozhodném okamžiku objektivně dostatek času k tomu, aby předjíždějící vozidlo stihl postřehnout (srov. zejm. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 As 66/2016 – 32, body 18 až 20). V nyní posuzované věci přitom v průběhu správního řízení vyšly najevo skutečnosti, které nasvědčovaly tomu, že předjíždějící vozidlo řízené J. S. nedodržovalo nejvyšší povolenou rychlost, tudíž nešlo vyloučit, že žalobcova reakční doba byla v kritickém okamžiku významně zkrácena. Proto bylo třeba zkoumat rychlost vozidla řízeného J. S. v poměru k rychlosti vozidla řízeného žalobcem, resp. jaká rychlost těchto vozidel při jejich vzájemném střetu, neboť jen tak lze vyhodnotit, jaký časový prostor měl žalobce ke spatření S. řízeného vozidla a k adekvátní reakci. Správní orgány se však zkoumáním kritéria rychlosti – a s tím nedílně spojené otázky reakční doby řidiče – dostatečně nezabývaly. Jejich závěry se proto opírají o nedostatečná skutková zjištění. Správní orgány navíc chybně

vyhodnotily obsah svědeckých výpovědí, a to zejména výpovědi řidiče J. S. a jeho nezletilého spolucestujícího J. B., v nichž nejenže se vyskytovaly podstatné rozpory, ale navíc tyto výpovědi (nejen z důvodu ovlivnění obou svědků alkoholem v době nehody) nebylo možno považovat za zcela věrohodné, zejména pokud jde o část výpovědi, kde svědci uvádějí, že neviděli, že by žalobce dával znamení o odbočování. Naproti tomu část výpovědi svědka M. B. byla žalovaným předčasně vyhodnocena jako nevěrohodná.

59. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a proto podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a vrátil mu věc k novému projednání.
60. Jelikož míra doplnění vyžadovaného k dostatečnému zjištění skutkového stavu vyžaduje obsáhlejší dokazování, považuje soud za vhodnější, aby proběhlo v rámci první instance. Proto soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přistoupil též ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
61. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), v tomto případě zejména ve vztahu k otázce rozsahu povinností řidiče při odbočování vlevo, které plynou z ustanovení § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu.
62. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 8 228 Kč, které tvoří odměna dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s., výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2020

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce